

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 248/2020-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. mája 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľky obchodnej spoločnosti paravan interactive, s. r. o., Poštová 3, Bratislava, IČO 35 869 046, zastúpenej advokátom JUDr. Martinom Abrahámom, Kocel'ova 25, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 34 Cb 37/2010 z 13. decembra 2017 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cob 93/2018 a jeho rozsudkom sp. zn. 1 Cob 93/2018 z 23. mája 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti paravan interactive, s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a s'ťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. septembra 2019 doručená ústavná s'ťažnosť s'ťažovateľky obchodnej spoločnosti paravan interactive, s. r. o., Poštová 3, Bratislava, IČO 35 869 046 (ďalej len „s'ťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 34 Cb 37/2010 z 13. decembra 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom sp. zn. 1 Cob 93/2018 a jeho rozsudkom sp. zn. 1 Cob 93/2018 z 23. mája 2019 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

2. Z ústavnej s'ťažnosti vyplýva, že okresným súdom bolo pod sp. zn. 34 Cb 37/2010 vedené konanie v spore s'ťažovateľky v procesnom postavení žalobkyne na plnenie z titulu náhrady škody.

3. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 34 Cb 37/2010 z 27. mája 2014 (ďalej len „prvý rozsudok okresného súdu“) žalobu s'ťažovateľky zamietol. Následne krajský súd na základe odvolania podaného s'ťažovateľkou uznesením sp. zn. 1 Cob 266/2014 z 12. mája 2016 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) zrušil prvý rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Okresný súd napadnutým rozsudkom opätovne žalobu s'ťažovateľky zamietol a krajský súd napadnutým rozsudkom napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil a vo výroku o trovách konania zmenil.

5. Sťažovateľka poukazuje na skutočnosť, že krajský súd sa vo svojom uznesení, ktorým zrušil prvý rozsudok okresného súdu, stotožnil s právnou argumentáciou sťažovateľky, a to najmä s ohľadom na úplnosť zmluvy na plnenie a určenie objemu plnenia za rok 2007 predtým zavedenou praxou strán, ktorej zmarenie si sťažovateľka uplatňovala ako ušlý zisk, ako aj náhradu na náklady na pracovnú silu.

6. Sťažovateľka uvádza, že okresný súd pri opätovnom prejednaní veci napadnutým rozsudkom napriek jednoznačným záverom krajského súdu o nesprávnosti jeho prvotného právneho posúdenia o nezáväznom/rámcovom charaktere zmluvy na plnenie vec právne posúdil zhodne ako v prvom rozsudku a opätovne zamietol žalobu s argumentáciou o údajnej neexistencii konkrétnych záväzkov v zmluve a existencii bližšie nedefinovaného procesu uzatvárania čiastkových zmlúv, a tvrdení o nepredložení účtovných dokladov sťažovateľkou. Po opätovnom odvolaní sťažovateľky sa krajský súd plne stotožnil s okresným súdom v právnom posúdení, že zmluva má nezáväzný charakter a neobsahuje žiaden konkrétny záväzok žalovaného odoberať služby sťažovateľky a v posúdení prečo žalovaný neporušil žiadnu povinnosť, ktorá by mohla dať vzniknúť nároku na náhradu škody sťažovateľke.

7. Sťažovateľka poukazuje aj na skutočnosť, že krajský súd napadnutým rozsudkom zmenil výrok o trovách konania tak, že priznal žalovanému 100 % náhradu trov konania, a to napriek tomu, že zo súdneho spisu nevyplýva zastupovanie žalovaného advokátom a o trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že priznal žalovanému aj náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % aj keď žalovanému v odvolacom konaní vôbec žiadne trovy nevznikli.

8. Sťažovateľ namieta, že krajský súd porušil § 237 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“), keď „*ignoroval*“ viazanosť vlastným uznesením, ktorým zrušil prvý rozsudok okresného súdu a konal tak v rozpore s princípom právnej istoty. V tejto súvislosti sťažovateľka uvádza: „*Ak totiž už KS BA uznesením č. k. 1Cob266/2014-339 vyslovil záver, že v prípade zmluvy ide o úplnú zmluvu, ktorej obsah bol čiastočne určený zmluvnou praxou*

(kontrahovaný objem na zmarený r. 2007), je vylúčené, aby sa mohol odvolací súd neskôr v plnej miere stotožniť s prvostupňovým súdom, ktorý napriek v uznesení vyjadrenému právnomu názoru a zrušení rozsudku pre nesprávne právne (meritórne) posúdenie veci, zopakoval svoj v príkrom rozpore s ním definovaný právny záver o rámcovom charaktere zmluvy bez konkrétnych záväzkov; dokonca až tak rámcovom, že splnenie tam uvedených povinností bolo na strane sťažovateľa zabezpečené zmluvným pokutami a pre omeškanie žalovaného bola dohodnutá indemnifikácia sťažovateľa pred nimi (pokutami).“

9. Sťažovateľka v tomto kontexte namieta, že tak okresný súd, ako aj krajský súd sa nijako nevysporiadali s jej námietkami. Uvádza, že nedostala odpoveď na otázku, *„ako je možné exkluzívne nakontrahovať finančný objem služieb na určené obdobie a následne sa tváriť, že až rozdelením objemu vznikne zmluva“*. Podľa jej názoru tým, že *„súdy nijako nereflektovali“* jej zásadné námietky, odňali jej právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

10. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vo veci samej nálezom rozhodol:

„1. Právo paravan interactive, s.r.o. na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a jej právo na spravodlivé súdne konanie, zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní sp. zn. 1Cob/93/2018 a jeho rozsudkom č. k. 1Cob/93/2018-491 z 23.5.2019, ako aj rozsudkom Okresného súdu Bratislava I č. k. 34Cb/37/2010-405 z 13.12.2017, porušené boli.

2. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1Cob/93/2018-491 z 23.5.2019 a rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 34Cb/37/2010-405 z 13.12.2017 sa zrušujú.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky (zjavne mala sťažovateľka namysli krajský súd, pozn. ústavného súdu) je povinný uhradiť paravan interactive, s.r.o. trovy právneho zastúpenia v konaní o ústavnej sťažnosti na účet jej právneho zástupcu, a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

11. V súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 bola vec 17. októbra 2019 pridelená sudcovi spravodajcovi Milošovi Maďarovi a v zmysle čl. II bodu 3 písm. a) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 bola prejednaná v prvom senáte ústavného súdu v zložení Jana Baricová – predsedníčka senátu, Rastislav Kaššák a Miloš Maďar.

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

12. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

13. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

14. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

15. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

16. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

17. Podľa § 123 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažovateľ k ústavnej sťažnosti musí pripojiť aj kópiu právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu, ktorým malo dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

18. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

19. Podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie ústavnej sťažnosti pre jej neprípustnosť, ak sťažovateľ preukáže, že nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd, z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

20. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

21. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

22. Podstata ústavnej sťažnosti sťažovateľky spočíva v námietke, že okresný súd ako aj krajský súd sa nevysporiadali s námietkami sťažovateľky, čím porušili jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľka namieta aj arbitrárnosť napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorým krajský súd zmenil výrok o trovách prvoinštančného konania a priznal náhradu trov konania odvolacieho konania žalovanému.

III. 1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu

23. Proti napadnutému rozsudku okresného súdu bola sťažovateľka oprávnená podľa príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku podať odvolanie, čo aj využila.

24. S ohľadom na uvedené je ústavný súd toho názoru, že odvolanie predstavovalo v okolnostiach prejednávanej veci účinný prostriedok, prostredníctvom ktorého následne krajský súd ako súd odvolací poskytol ochranu v ústavnej sťažnosti označeným právam, ktorých porušenie sťažovateľka namieta. Dokazuje to i skutočnosť, že krajský súd o odvolaní sťažovateľky rozhodol tak, že napadnutý rozsudok okresného súdu v časti napadnutej odvolaním sťažovateľky potvrdil. Je tak naplnená ústavná podmienka pre aktiváciu princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“), ktorá ústavnému súdu odníma právomoc konať a rozhodovať o ochrane označeného základného práva podľa ústavy i práva podľa dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu.

25. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III. 2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cob 93/2018 a napadnutým rozsudkom krajského súdu

26. Z citovaného § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

27. Z dôvodovej správy k zákonu o ústavnom súde vyplýva, že „neprípustnosť návrhu na začatie konania pred ústavným súdom znamená, že zákon zakazuje ústavnému súdu konať o návrhu, hoci má na rozhodnutie právomoc. Dôvodmi, pre ktoré je návrh na začatie konania pred ústavným súdom neprípustný, sú: prekážka veci rozsúdenej, prekážka už začatého konania, ústavný zákaz na podanie opravného prostriedku proti rozhodnutiu ústavného súdu (čl. 133 ústavy, časť vety pred bodkočiarkou) a ďalšie dôvody, ktoré výslovne ustanovuje zákon, napríklad nevyčerpanie iných právnych prostriedkov nápravy (§ 132 ods. 2, § 142 ods. 2). Prekážka veci rozsúdenej je zmiernená prípustnosťou nového návrhu, ak dôvodom odmietnutia predchádzajúceho návrhu bolo len nesplnenie podmienok konania. Napríklad v prípade, ak by ústavný súd odmietol sťažnosť podľa čl. 127 ústavy z dôvodu, že sťažnosťou bolo napadnuté neprávoplatné rozhodnutie, po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia je možné toto rozhodnutie napadnúť novou sťažnosťou.“.

28. Ak zákon podmieňuje prípustnosť ústavnej sťažnosti vyčerpaním opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon poskytuje sťažovateľovi na ochranu jeho práva, tak o to viac je podmienkou prípustnosti ústavnej sťažnosti uplatňovanie práva, ktorého porušenie sťažovateľ namieta, riadnym, zákonom predpísaným spôsobom (m. m. III. ÚS 1/04). Sťažovatelia nemajú podľa ústavy, zákona o ústavnom súde a stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na výber, ktorý z oboch ústavne existujúcich systémov súdnej ochrany využijú, ale sú povinní postupovať od súdnej ochrany poskytovanej všeobecnými súdmi k súdnej ochrane, na ktorú je kompetentný ústavný súd. Toto „poradie“ sa nedá sťažovateľmi ovplyvniť a jeho vnútorná logika vychádza z toho,

že aj všeobecné súdnictvo je zodpovedné za ochranu základných práv a slobôd na úrovni jeho právomocí (čl. 142 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 CSP). Iba za predpokladu, že sťažovatelia vyčerpajú všetky im dostupné právne prostriedky súdnej a inej právnej ochrany svojho základného práva alebo slobody a pri ich uplatnení nie sú úspešní, môžu sa uchádzať o ochranu tohto základného práva alebo slobody sťažnosťou podanou ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 193/2010, I. ÚS 178/2011, IV. ÚS 453/2011, III. ÚS 703/2017).

29. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

30. Citovaná právna úprava (účinná od 1. júla 2016) presunula ťažisko tvrdenia a preukazovania väd zmätočnosti rozhodnutia odvolacieho súdu na dovolateľ'a, ktorý limity posúdenia prípustnosti dovolania určuje obsahom podaného dovolania.

31. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napríklad o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom *denegatio iustitiae* (odmietnutia spravodlivosti) [uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 155/2017 z 25. októbra 2017].

32. Ústavný súd v rámci prípravy predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti dopytom na okresnom súde zistil, že sťažovateľka proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie nepodala.

33. Sťažovateľka nepodaním dovolania podľa § 420 písm. f) CSP proti napadnutému rozsudku krajského súdu nevyčerpala právny prostriedok, ktorý jej priznáva zákon na ochranu jej základných práv a slobôd, pričom sťažovateľke žiadna procesná prekážka nebránila domáhať sa ochrany svojich práv prostredníctvom dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku.

34. Sťažovateľka netvrdila (tým menej preukazovala), že dovolanie nepodala z dôvodov hodných osobitného zreteľa, preto neprichádzal do úvahy ani prípadný možný postup ústavného súdu podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

35. Na základe uvedených skutočností ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde pre neprípustnosť.

36. Ústavný súd k námietke o arbitrárnosti napadnutého rozsudku krajského súdu vo vzťahu k výroku, ktorým krajský súd zmenil výrok o trovách konania a výroku, ktorým priznal žalovanému náhradu trov odvolacieho konania, uvádza, že táto časť ústavnej sťažnosti smeruje proti zjavne nesprávne identifikovanému rozhodnutiu všeobecného súdu, pretože rozhodovanie o náhrade trov konania má dve samostatné fázy. Prvou je rozhodovanie o nároku na náhradu trov konania, o ktorom rozhodne súd bez návrhu v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Druhou je rozhodovanie vyššieho súdneho úradníka na súde prvej inštancie, ktorý rozhodne o konkrétnej výške náhrady trov konania, resp. o tom, či trovy konania úspešnej strany boli vynaložené účelne. Až na základe konkrétneho rozhodnutia súdu v tejto druhej fáze vzniká jednej strane voči druhej strane právo na plnenie. Sťažovateľka pred ústavným súdom napáda iba rozhodovanie všeobecných súdov v prvej fáze, ale v tejto časti svojej ústavnej sťažnosti argumentuje de facto proti potenciálnemu a nešpecifikovanému rozhodnutiu všeobecného súdu, ktoré spadá do druhej fázy rozhodovania o náhrade trov konania (m. m. I. ÚS 59/2019).

37. Až v tejto druhej fáze rozhodovania o trovách konania bude všeobecný súd rozhodovať o konkrétnych trovách konania vrátane špecifikácie trov právneho zastúpenia, ktoré vyplývajú z obsahu súdneho spisu, v prípade ak bola strana sporu zastúpená čo i len v časti konania právnym zástupcom. Vzhľadom na uvedené ústavný súd v tejto časti odmietol ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

38. Ústavný súd záverom uvádza, že sťažovateľka, zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, k ústavnej sťažnosti nepriložila kópie právoplatných rozhodnutí preskúmania, ktorých sa v tomto konaní domáha. Ústavný súd sťažovateľku na odstránenie tohto nedostatku nevyzýval, pretože v danom prípade nie sú splnené ďalšie podmienky konania, ktoré odstrániť možné nie je (nedostatok právomoci ústavného súdu a neprípustnosť ústavnej sťažnosti), a v časti námietok týkajúcich sa rozhodovania krajského súdu o trovách konania je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená.

39. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v petite jej ústavnej sťažnosti nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody podľa ústavy, alebo ľudského práva alebo základnej slobody podľa kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. mája 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu